

Arrest

nr. 313 444 van 25 september 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 oktober 2020 wordt aan verzoeker een eerste bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlage 13).

1.2. Op 1 juli 2021 wordt aan verzoeker een tweede bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod afgeleverd.

1.3. Op 16 september 2022 wordt aan verzoeker voor de derde maal een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, evenals een inreisverbod.

1.4. Op 14 april 2023 wordt een vierde maal een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.5. Op 9 februari 2024 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP
VERWIJDERING**

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: B. R.

Voornaam: M. A.

Geboortedatum: (...)1997

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Algerije

ALIAS: A B. A., geboren op (...)2002, nationaliteit onbepaald; B. A. A., geboren te (...) op (...)2002, onderdaan van Algerije; B. A. A., geboren op (...)2003, onderdaan van Algerije; B. H. A., geboren op (...)2002, onderdaan van Algerije; B. R. M., geboren op (...)1997, onderdaan van Algerije; B. A., geboren op (...)1997, nationaliteit onbepaald; T. A., geboren op (...)2002, onderdaan van Algerije.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED
TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

.Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, wapens, feiten waarvoor hij op 02.03.2021 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 01.03.2022 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.
(verzet aanvaard op 16.09.2022)*

Betrokkene werd op 02.02.2023 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden voor verdovende middelen-deelneming aan vereniging.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich in de periode van 23.10.2022 en 18.12.2022 te Antwerpen, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 17.012.2023 zich schuldig te hebben gemaakt aan verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden. Op 17 december 2022 merkten de politiediensten betrokkene op ter hoogte van het (...). Betrokkene sprak één van de inspecteurs aan en vroeg of hij interesse had in 'witte'. Even later werd dezelfde inspecteur aangesproken door een tweede persoon, die cocaïne aanbood. Vervolgens stelde de politiediensten vast dat betrokkenen effectief samen handelden. Een derde persoon werd gecontroleerd en was in het bezit van 0,74 gram heroïne en verklaarde betrokkene te kennen als verkoper van heroïne. De afnemer had de heroïne gekocht van B.A. die het geld overhandigde aan betrokkene. Betrokkene gooide vlak voor hij gecontroleerd werd zeven verpakkingen met in totaal 4,75 gram cocaïne en twee verpakkingen met in totaal 0,88 gram heroïne weg. Verder had hij nog 147,10 euro bij zich. Bij de behandeling ter zitting

betwist betrokkene niet langer dat hij drugs verkocht, maar betwist wel dat er op 17.12.2022 een transactie werd uitgevoerd.

De feiten zijn zeer ernstig. Het gebruik van drugs is nefast voor de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele gebruiker. Druggebruik en drughandel leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Betrokkene plaats makkelijk geldgewin voor zichzelf duidelijk boven de negatieve effecten van drugs voor anderen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar, hem ter kennis gebracht op 16.09.2022.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een drietal jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliassen: A. B. A., geboren op (...)2002 met een onbepaalde nationaliteit; B. A. A., geboren op (...)2003 met de Algerijnse nationaliteit; B. A. A., geboren op (...)2002 met de Algerijnse nationaliteit; B. H. A., geboren op (...)2002 met de Algerijnse nationaliteit; B. A., geboren op (...)1997 met een onbepaalde nationaliteit; T. A., geboren op (...)2002 met de Algerijnse nationaliteit.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.04.2023 dat hem betekend werd op 14.04.2023 alsook de herbevestiging hiervan op 11.06.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 16.09.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugdrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft asiel aangevraagd in Nederland op 04.04.2019 en op 12.03.2020, in Spanje op 24.08.2018. Uit het akkoord tot terugname van de Nederlandse instanties dd. 19.01.2021 blijkt dat de vrees van de betrokkene niet aannemelijk bevonden werd.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, wapens, feiten waarvoor hij op 02.03.2021 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 01.03.2022 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

(verzet aanvaard op 16.09.2022)

Betrokkene werd op 02.02.2023 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden voor verdovende middelen-deelneming aan vereniging.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich in de periode van 23.10.2022 en 18.12.2022 te Antwerpen, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 17.01.2023 zich schuldig te hebben gemaakt aan verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden. Op 17 december 2022 merkten de politiediensten betrokkene op ter hoogte van het Sint-Jansplein te 2060 Antwerpen. Betrokkene sprak één van de inspecteurs aan en vroeg of hij interesse had in 'witte'. Even later werd dezelfde inspecteur aangesproken door een tweede persoon, die cocaïne aanbood. Vervolgens stelde de politiediensten vast dat betrokkenen effectief samen handelden. Een derde persoon werd gecontroleerd en was in het bezit van 0,74 gram heroïne en verklaarde betrokkene te kennen als verkoper van heroïne. De afnemer had de heroïne gekocht van B.A. die het geld overhandigde aan betrokkene. Betrokkene gooide vlak voor hij gecontroleerd werd zeven verpakkingen met in totaal 4,75 gram cocaïne en twee verpakkingen met in totaal 0,88 gram heroïne weg. Verder had hij nog 147,10 euro bij zich. Bij de behandeling ter zitting betwist betrokkene niet langer dat hij drugs verkocht, maar betwist wel dat er op 17.12.2022 een transactie werd uitgevoerd.

De feiten zijn zeer ernstig. Het gebruik van drugs is nefast voor de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele gebruiker. Druggebruik en drughandel leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Betrokkene plaats makkelijk geldgewin voor zichzelf duidelijk boven de negatieve effecten van drugs voor anderen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 15/01/2023. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken.

Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Betrokkene werd eerder gehoord door een terugkeerbegeleider op 13.02.2023 en heeft eveneens de vragenlijst hoorplicht ingevuld tijdens het gesprek.

Hij zou Algerije 6 jaar geleden hebben verlaten en naar Spanje zijn gereisd waarbij hij een verzoek tot internationale bescherming had ingediend. Deze werd negatief afgesloten en hij zou een inreisverbod hebben ontvangen. Hierop reisde betrokkene verder naar Frankrijk en vervolgens België en Duitsland. Betrokkene beweerde dat hij in Duitsland opnieuw een verzoek tot internationale bescherming indiende maar hier is geen Eurodac hit van terug te vinden. Vervolgens reisde hij door naar Nederland waar hij binnen 1,5 jaar tot tweemaal toe een verzoek tot internationale bescherming indiende. Al zijn verzoeken werden negatief afgesloten. Daarop reisde hij opnieuw naar België waar hij beweert een 3-tal jaar geleden te zijn aangekomen.

Hij verklaarde geen duurzame relatie, minderjarige kinderen en/of familie te hebben in België. Zijn beide ouders zouden woonachtig zijn in Algerije. Hij wenst geen persoonsgegevens van zijn ouders te delen en stelt telefonisch contact met hen te hebben.

Uit het gevangenisdossier blijkt dat betrokkene geen bezoek heeft mogen ontvangen in de gevangenis. Een schending van art 8 EVRM kan niet aannemelijk gemaakt worden door betrokkene.

Betrokkene verklaarde een hoofd- en oogblessure te hebben opgelopen in het verleden. Hij stelt niet te kunnen terugkeren naar Algerije omwille van een noodzakelijke oogoperatie dewelke niet voorhanden zou zijn in Algerije. Hij legt hiervan echter geen medische attesten voor. Voorts geeft betrokkene geen elementen waarbij hij een terugkeer naar Algerije zou vrezen. Derhalve kan gesteld worden dat betrokkene een mogelijke schending van art 3 EVRM niet aannemelijk kan maken.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een drietal jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliassen: A B. A., geboren op (...)2002 met een onbepaalde nationaliteit; B. A. A., geboren op (...)2003 met de Algerijnse nationaliteit; B. A. A., geboren op (...)2002 met de Algerijnse nationaliteit; B. H. A., geboren op (...)2002 met de Algerijnse nationaliteit; B. A., geboren op (...)1997 met een onbepaalde nationaliteit; T. A., geboren op (...)2002 met de Algerijnse nationaliteit.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.04.2023 dat hem betekend werd op 14.04.2023 alsook de herbevestiging hiervan op 11.06.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 16.09.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/teruggrijpingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft asiel aangevraagd in Nederland op 04.04.2019 en op 12.03.2020, in Spanje op 24.08.2018. Uit het akkoord tot terugname van de Nederlandse instanties dd. 19.01.2021 blijkt dat de vrees van de betrokkene niet aannemelijk bevonden werd.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een drietal jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliassen: A. B. A., geboren op (...)2002 met een onbepaalde nationaliteit; B. A. A., geboren op (...)2003 met de Algerijnse nationaliteit; B. A. A., geboren op (...)2002 met de Algerijnse nationaliteit; B. H. A., geboren op (...)2002 met de Algerijnse nationaliteit; B. A., geboren op (...)1997 met een onbepaalde nationaliteit; T. A., geboren op (...)2002 met de Algerijnse nationaliteit.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.04.2023 dat hem betekend werd op 14.04.2023 alsook de herbevestiging hiervan op 11.06.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 16.09.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/teruggrijpingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft asiel aangevraagd in Nederland op 04.04.2019 en op 12.03.2020, in Spanje op 24.08.2018. Uit het akkoord tot terugname van de Nederlandse instanties dd. 19.01.2021 blijkt dat de vrees van de betrokkene niet aannemelijk bevonden werd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Algerije.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Merksplas en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem om betrokkene vanaf 12.02.2024 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum te Vottem"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Moyen unique : la violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme (ci-après « CEDH »), combinée à la violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs contenue dans l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

i. Décision querellée

Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé en Algérie.

Plus spécifiquement, il ne semble pas que les demandes de protection introduites en Espagne et/ou aux Pays-Bas aient été examinées par une quelconque autorité administrative.

Plus spécifiquement, le requérant est convaincu de ne pas avoir été auditionné par les autorités espagnoles et/ou néerlandaises dans le cadre de ses demandes de protection internationale de sorte qu'un risque de violation de l'article 3 de la CEDH ne peut être écarté.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

ii. Demandes de protection en Espagne et aux Pays-Bas

L'ordre de quitter le territoire mentionne clairement qu'il y a lieu de remettre le requérant à ses autorités nationales.

Se pose la question de savoir si le requérant a été valablement convoqué par les autorités espagnoles et/ou néerlandaises.

En outre, il apparaît que le requérant s'est rendu sur le territoire belge peu de temps après l'introduction de ses demandes sur le territoire néerlandais, sa présence sur le territoire belge étant motivée par l'absence d'aide matérielle aux Pays-Bas.

Bien que le requérant ne soit pas en possession du dossier administratif à l'heure de la rédaction de la présente requête, l'historique des faits et les déclarations du requérant accréditent le fait qu'il n'aurait peut-être pas été valablement entendu dans le cadre de ses demandes de protection internationale.

Enfin, dans un arrêt n°278 712 du 13 octobre 2022, Votre Conseil a estimé : « il relève, toutefois, que l'information selon laquelle la demande de protection internationale du requérant aurait été « clôturée » par les autorités françaises ne trouve aucun écho au sein des documents versés au dossier administratif qui lui a été communiqué et qu'elle n'est pas davantage étayée dans la note d'observations déposée par la partie défenderesse qui se limite, sur ce point, à indiquer qu'il « il ressort [...] particulièrement de la décision attaquée que la demande de protection internationale en France est clôturée ».

Dès lors, toutefois, que cette constatation se trouve à la base de la motivation de la décision querellée et qu'il se trouve placé dans l'impossibilité d'en vérifier l'exactitude, le Conseil estime qu'il ne peut exclure, en l'état du dossier dont il est saisi, que les moyens développés par la partie requérante dans les termes rappelés ci-avant au point 3.3.2. soient sérieux ».

Cet arrêt, rendu dans le cadre d'une procédure en suspension en extrême urgence, sera confirmé (dans le cadre de la procédure en annulation) dans un arrêt n° 292 301 du 25 juillet 2023.

Compte tenu de ce qui précède, le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour vers l'Algérie.

La Cour EDH a déjà considéré que l'expulsion/ le transfert par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser/ transférer la personne en question vers ce pays .

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'étranger encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, Votre Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, celle-ci a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de l'intéressée dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (nous soulignons) .

En conséquence, il apparaît que l'Office des Etrangers ne s'est pas livré à un examen en profondeur de la situation vis-à-vis du prescrit de l'article 3 de la CEDH. En ayant l'intention de renvoyer le requérant en Algérie, il l'expose à un risque clair d'y subir des traitements inhumains ou dégradants."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

3.3. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Hij betoogt meer bepaald dat het voornemen van verweerder om hem naar Algerije terug te zenden, hem heeft blootgesteld aan een duidelijk risico van onmenselijke of vernederende behandeling en hij verwijt verweerder dit risico niet diepgaand te hebben onderzocht. Zijn in Spanje en/of Nederland ingediende asielaanvragen zouden door geen enkele administratieve autoriteit onderzocht lijken te zijn en hij werd niet gehoord door de Spaanse en/of Nederlandse autoriteiten in verband met zijn verzoeken om internationale bescherming waardoor een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgesloten.

De bestreden beslissing bevat volgende motivering met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en met betrekking tot zijn verzoeken om internationale bescherming:

“Betrokkene werd eerder gehoord door een terugkeerbegeleider op 13.02.2023 en heeft eveneens de vragenlijst hoorplicht ingevuld tijdens het gesprek.

Hij zou Algerije 6 jaar geleden hebben verlaten en naar Spanje zijn gereisd waarbij hij een verzoek tot internationale bescherming had ingediend. Deze werd negatief afgesloten en hij zou een inreisverbod hebben ontvangen. Hierop reisde betrokkene verder naar Frankrijk en vervolgens België en Duitsland. Betrokkene beweerde dat hij in Duitsland opnieuw een verzoek tot internationale bescherming indiende maar hier is geen Eurodac hit van terug te vinden. Vervolgens reisde hij door naar Nederland waar hij binnen 1,5 jaar tot tweemaal toe een verzoek tot internationale bescherming indiende. Al zijn verzoeken werden negatief afgesloten. Daarop reisde hij opnieuw naar België waar hij beweert een 3-tal jaar geleden te zijn aangekomen.

Hij verklaarde geen duurzame relatie, minderjarige kinderen en/of familie te hebben in België. Zijn beide ouders zouden woonachtig zijn in Algerije. Hij wenst geen persoonsgegevens van zijn ouders te delen en stelt telefonisch contact met hen te hebben. Uit het gevangenisdossier blijkt dat betrokkene geen bezoek heeft mogen ontvangen in de gevangenis. Een schending van art 8 EVRM kan niet aannemelijk gemaakt worden door betrokkene.

Betrokkene verklaarde een hoofd- en oogblessure te hebben opgelopen in het verleden. Hij stelt niet te kunnen terugkeren naar Algerije omwille van een noodzakelijke oogoperatie dewelke niet voorhanden zou zijn in Algerije. Hij legt hiervan echter geen medische attesten voor. Voorts geeft betrokkene geen elementen waarbij hij een terugkeer naar Algerije zou vrezen. Derhalve kan gesteld worden dat betrokkene een mogelijke schending van art 3 EVRM niet aannemelijk kan maken.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De bestreden beslissing bevat aldus een motivering in het licht van artikel 3 van het EVRM. Waar de verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM moet hij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr.

105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer naar Algerije een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat verweerder dit risico niet diepgaand heeft onderzocht, dat zijn in Spanje en/of Nederland ingediende asielaanvragen door geen enkele administratieve autoriteit onderzocht lijken te zijn en dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet uitgesloten is doordat hij niet gehoord zou zijn door de Spaanse en/of Nederlandse autoriteiten.

De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing duidelijk motiveert dat al zijn verzoeken om internationale bescherming negatief afgesloten werden, alsook dat uit het akkoord tot terugname van Nederland d.d. 19 januari 2021 blijkt dat verzoekers vrees voor vervolging niet aannemelijk werd bevonden. Uit de gegevens van de zaak blijkt bovendien dat verzoeker op 21 mei 2024 in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 28 juni 2024 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat verzoekers verzoek om internationale bescherming nooit werd onderzocht, mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hij een risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier

De voorzitter

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT